

Faderen gik gennem et tilstødende Værelse ind i sin Stue, der laa ved Siden af Porten, og slog her et Vindu op.

„Hvem kommer her og ringer ved Nattetid?“ raabte han ud.

Inde i Dagligstuen kunde man høre, at en Mandsstemme svarede ude paa Gaden. Mens de to Smaapiger, helt uhyggelig tilmode, saae paa hinanden og derpaa hen paa Søster Signe, der var bleven siddende ved Klaveret, fortsatte Faderen derinde i barsk Tone:

„Deres Barn sygt . . . Hvad er Deres Navn, og hvor bor De? . . . Krankstuegyden . . . Ja saa . . . Hvor gammelt er Barnet? . . . Et Aar! . . . Det er besynderligt, som Folk i denne By faar travlt med at forlange Præstens Hjælp, saasnart der er Fare paa færde. Til daglig føler de ingen Trang til at føle Guds Nærhed. Hvorfor har De ikke ladet det Barn døbe for længe siden? . . . Ja naturligvis skal jeg komme. De maa gaa hjem og ordne det fornødne, at alt kan være parat, til jeg kommer. — Og De maa sørge for, at der er Lys paa Trappen,“ raabte han efter Manden, som allerede havde fjernet sig.

Da Præsten kom tilbage til Dagligstuen, spurgte han efter Peter Andreas.

„Nu skal jeg kalde paa ham,“ sagde Signe, der vidste, at Faderen paa Grund af sit svage Syn ikke gerne gik ud om Aftenen eller i glat Føre uden Ledsagelse.

„Boel kan hente ham,“ sagde Præsten til den gamle Tjenestepige og gik ind i Sovekammeret for at klæde sig paa. „Du, Signe, maa blive her og hjælpe mig med Præstekjolen.“

Inde hos Moderen var imidlertid Natlampen bleven tændt.